

kasser, og ei heller kan antages at frembyde nogen væsentligere Betænkelse i den ovenberørte Henseende. — At det gjøres Bestyrelserne til Pligt at paase, at der i de til Kasserne for Ublaasning af faste Giendomme udstedte Obligationer altid betinges et moderat aarligt Afdrag paa Gjelden, vil formentlig findes at være hensigtsmæssigt og ikke mindre i vedkommende Debitorers end i Kasserens egen Interesse; herved vilde Laanebetingelserne ogsaa mere nærme sig de for Optagelse af Laan hos Kreditforeningerne gjældende Betingelser. — Ved en almindelig Regel at angive i selve Loven, hvor stor en Del af en Sparekasses Midler der bør være anbragt i realisable Aktiver, lader sig ikke lettelig gjøre; derimod bør den fornødne Bestemmelse herom neppe savnes i nogen Sparekassesevbetragt.

Til e. Stemmer i det Væsentlige med Kommissionsforslagets § 4, 8, dog at der er taget udtrykkeligt Hensyn til det Tilfælde, at Sparekassen besidder en Grundfond, af hvilken der er betinget Rente til dem, der have tilvebragt den. En saadan fast aarlig Ydelse vil selvfølgelig være at henregne under Kассens driftsudgifter, men iøvrigt bør det formentlig ikke være Stifterne tilladt at træde i noget lukrativt Forhold til Kassen ved at nyde Andel i dens Udbytte eller paa anden Maade.

Til f. Svarer til Hovedindholdet af Kommissionsforslagets § 5.

Til g. Som alt ovenfor berørt maa Ministeriet holde for, at de kommunale Myndigheder overhovedet ikke bør indblandes i det heromhandlede Anliggende, og man har saaledes ei heller kunnet følge Kommissionen, naar denne i sit Forslags § 6 har henlagt Valget af Revisorerne til hine Myndigheder. Ogsaa med Hensyn til de herhenhørende Forhold antager man derimod, at Udskilligt vil kunne overlades til Sparekassernes egen Ordning gennem Vedtægterne, saasom forsaavidt angaar Revisorerens Lønning, Antal og Funktionstid; men paa den anden Side maa det formentlig erkjendes, at den gennem Revisionen stedfindende gennemgaaende Kontrol med Sparekassens hele Virksomhed er af en saa overordentlig Betydning, at det ikke vilde være rigtigt, om Loven paa dette Omraade vilde indrømme en ubegrændset Frihed. Om Revisionen foretages med Indsigt og Paalidelighed, vil jo væsentligt afhænge af, hvorvidt de Personer, hvem dette Hverv betroes, raade over den fornødne Dygtighed og Selvstændighed, og da bindende Regler for disse Funktionærers Antagelse og Afstedigelse dog turde afgive nogen Garanti herfor, ville de formentlig findes paa deres Plads i Loven. Hvor det ved Siden af Sparekassens egentlige

Bestyrelse er anordnet særlige Tilsynsmænd, hvilket vistnok vil være Tilfældet med det overveiede Antal Kasser, har man anset det for naturligt at henlægge Valget af Revisorerne til disse; hvor saadanne Tilsynsmænd ikke forefindes, er Valget foreslaaet overdraget Overøvrigheden paa Indenrigsministeriets Begne som øverste Værge for og Tilsynshavende med den hele Institution. At den Myndighed, der har udvalgt Revisorerne, afgjør disses Bemærkninger til Efterkommelse af Kассens Bestyrelse, turde være i sin Orden, ligesom ogsaa at Revisorerne ikke maa være Medlemmer af denne Bestyrelse.

Til § 3.

Svarer til Kommissionsforslagets § 7, dog saaledes at det er gjort Bestyrelsen til Pligt, strax naar en Underbalance af den i Paragrafen omhandlede Betskaffen viser sig, at gjøre Indberetning til Indenrigsministeriet. Naar Kommissionen af Frygt for, at Spørgsmaalet om Likvidation skulde blive reist blot paa Grund af en rent forbigaaende Underbalance, ifkum har villet have saadan Indberetning paabudt, saafremt en paafølgende Statusopgjørelse maatte udvise et ligesaa ugunstigt Resultat, da har man ikke kunnet finde tilstrækkelig Føie hertil; saasnart det bliver klart, at en Sparekasse befinder sig under saa mislige Omstændigheder som forudsat, bør Indenrigsministeriet som Sparekasselinstitutionens øverste Tilsyn derom sættes i Kundskab, og heraf behøve de af Kommissionen befyrgede Forholdsregler, der i mange Tilfælde let vilde kunne bidrage til yderligere at forspilde Kассens Kredit, jo ingentunde at være en Følge.

I denne Paragraf fastsættes tillige Følgen af, at saadan Indberetning unblades, hvorom Kommissionsforslaget har optaget Regler i en særlig Paragraf (§ 8). Medens Ansvar for Bestyrelsen der er anset til Straf af Bøder eller simpelt Fængsel, er Ministeriet derimod gaaet ud fra, at det vil være baade fuldt saa betryggende og tillige noget mere svarende til Forsørelsens eller Forsømmelsens Betskaffen, naar Følgen af samme bliver et ubetinget Erstatningsansvar ligeoverfor Interessenterne; saaledes er Forholdet ogsaa ordnet i den svenske Lov, der iøvrigt forsaavidt er strengere end nærværende Forslag, som den har paalagt Bestyrelsens Medlemmer et solidarisk Ansvar. Det øvrige Indhold af Kommissionsforslagets § 8 har man anset det for ufornødent at optage i Loven, idet der neppe er Anledning til i Tilfælde af den her omhandlede Art at paabyde noget særligt Straffansvar, og det derhos er en Selvfølge, at Erstatningsansvar indtræder, naar Lovgivningens almindelige Betingelser derfor ere tilstede.